

igazgatóság megállapított, a panaszos részvénytársaságot tehát jogsérelem nem érte.

Ha a szerző fél az illeték megfizetését magára vállalta, elhalálása esetén az illeték elsősorban örököseitől követelhető. (Közigazgatási bíróság 409/1925. P. sz.) A panaszos az ingatlanainak eladásától járó illeték megfizetése alól egyelőre való felmentését azon az alapon kéri, hogy ő csak akkor tartozik fizetni, ha az illetéket sem az ingatlanból, sem az időközben meghalt vevő örököseitől behajtani nem lehet.

Az igényt jogosnak kellett elismerni. Az 1920. évi XXXIV. t.-c. 21. §-ának második bekezdése szerint a visszerthes ingatlanátruházás illetékét az tartozik megfizetni, aki azt a szerződésben magára vállalta, a 22. §. első bekezdésének 1. pontja szerint pedig a 21. §. szerint közvetlenül fizetésre kötelezettek jogutódai a 21. § ban említett személyekkel együtt az illetékért készíftető kezeséggel tartoznak.

Ezek szerint abban az esetben, ha a szerző fél az illeték megfizetését magára vállalta, az átruházó fél fizetési kötelezettsége sortartással van korlátozva, ellenben a szerző fél jogutódainak a felelőssége korlátlan, az tehát az átruházó félnek csak második sorban érvényesíthető fizetési kötelezettségét megelőzi és ellenük épen ugy elsősorban kell azt érvényesíteni, mint jogelődjük ellen kellett volna. A kiszabás alapjául szolgáló szerződésben az illeték megfizetését az időközben meghalt vevő vállalta magára és az, hogy jogutódaitól az illetéket behajtani nem lehet, bizonyítva nincs, a panaszos eladót tehát az illeték megfizetése alól egyelőre fél kellett menteni.

A munkateljesítmény ellenértéke teljes egészében szolgál a forgalmi adó alapjául, melyből nem vonhatók le a vállalkozó kiadásai. (Közigazgatási bíróság 8294/1924. P. sz.) Az ellenőrzési szemle adatai szerint adózó fél a R. községben épülő vámosrségi épülethez szükséges fa, téglá, kavics, kő és mész leszállítását az államkincstár által megbízott mérnöktől szerződésileg elvállalta. A szállítást panaszos részint saját fuvarjával eszközölte, részben pedig az általa felfogadott fuvarosokkal eszközölte. Ezen munkateljesítmény ellenértéke fejében 9,509.156 koronát kapott, a törvényesen járó forgalmi adót azonban csak azon 1,677.660 korona bevétel után róta le, melyet a saját fuvarjával végzett munkateljesítmény után kapott, míg az általa felfogadott fuvarosoknak fizetett fuvardíj után járó bevétel után az adó lerovását elmulasztotta. Az ekként eltitkoltnak jelentkez 7,831.496 korona bevétel után lett terhére a panasszal megtámadott 234.945 korona általános forgalmi adó előírva. A panaszos terhére kivetett ezen adó jogossága ellen irányuló panasznak helyet adni nem lehetett.

Az 1921 : XXXIX. t.-c. 33. §-ának 4. bekezdése ugyanis akként rendelkezik, hogy a munkateljesítményért fizetett ellenértékből a munkát teljesítő adózónak a munkateljesítménnyel kapcsolatban levő kiadásai nem vonhatók le, amiből következik, hogy a vállalkozónak, mint a jelen esetben a fuvarozást elvállalt panaszosnak azon kiadásai, melyeket munkabérré, jelen esetben tehát azok a kiadások, melyet az egyes fuvarosoknak a tőle átvállalt fuvarozás ellenértéke fejében kifizetett, levonásba nem hozhatók, hanem mindenkor az adóalaphoz számítandók.

Mintthogy tehát a fuvarosok, a vizsgálat adatai szerint, a panaszos által lettek felfogadva és így az ő alkalmazottainak tekintendők, a kir. pénzügyigazgatóság jogosan járt el akkor, mikor az alkalmazottaknak kifizetett munkabér (fuvarozási díj) után a forgalmi adót a panaszos terhére vetette ki, még pedig annnyival is inkább, mert ha való volna is panaszosnak az a védekezése, hogy ennek a fuvarkölségnek egy részét az építést vezető-mérnök közvetlenül fizette ki az egyes fuvarosoknak, ez a körülmény panaszos fél adókötelezettségét meg nem szünteti, mert ezeknek a fuvarosoknak ő volt a munkaadójuk és így abban az esetben is, ha a neki járó vállalati összeg egy részét nem közvetlenül maga,